

Praha, 6. července 1983

Milý Pavle, milá Anno, drazí mladí přátelé,

nemohu dnes přijít k Martinu ve zdi a prosím, abyste mne omluvili. Je to teď u Vás hodně slávy najednou: dvojí promoce a jedna svatba navrch. Všichni jsme v duchu s Vámi, všichni Vám blahopřejeme. Je to, jako by se roztáhly mraky a jako by na nás zase zasvitlo nezkalené slunce.

Přijdou ovšem nové mraky; možná dost velké mraky. Může to dojít až tak daleko, že se nám už ani nebude chtít věřit, že opět někdy vysvitne slunce. A právě pro ty šedivé, temné a smutné dny Vám přejeme nekonečnou naději, neumdlévající vytrvalost a snad i nezlomnou tvrdošijnost, která je pro ty, kteří jsou Bohu milí, dokonce jeho darem. Každý z Vás se dal od nynějška tomu druhému k trvalé dispozici: už nejste dva docela různí lidé, ale bytostně spjatá a v dohlednu také jistým způsobem sehraná dvojice, duo, které bude hrát jednu jedinou životní skladbu.

Přejeme Vám, aby tato skladba nebyla jen potěšením pro Vás, ale také pro všechny, kteří ji budou slyšet, především pro Vaše rodiče, ale také pro nás, všechny Vaše přátele. Ze všeho nejvíc Vám však přejeme, aby tato Vaše životní skladba našla zalíbení u toho, jímž živi jsme, hýbeme se i trváme.

S přátelskými pozdravy

Vaši